

Bóng Dáng Chị Hai

Năm 1975, Tía chen chúc giữa dòng người lên trực thăng di tản. Nghĩ sao không đành đoạn... tía nhảy xuống trở lại...! Năm đó Chị hai của Má Lớn còn ẵm ngửa trên tay. Cả nhà quyết định “sinh ra ở đâu – nằm lại tại đó”. Bắt đầu một cuộc sống mới! Má Lớn nắm tay Má Nhỏ, hai chị em cùng “lăn ra” vỉa hè để hoà mình và chấp nhận những cái mới: bán đồ chợ trời, làm đủ mọi nghề; chỉ mong kiếm được đủ tiền để nuôi sống gia đình.

Mà cũng thiệt lạ. Tía “qua lại” giữa hai Má mà họ không ghen – không lòng lộn. Có lúc hỏi chuyện thì hai Má cười móm mém :

– ... chuyện mấy chục năm rồi... nhắc làm gì nữa...

Lần lượt các “anh em” của chúng tôi ra đời.

Thời thế nổi trôi. Con người rồi cũng phải già đi. Tía đi trước, rồi Má Lớn cũng bỏ cả nhà mà đi... Chị hai lớn về ở với Má Nhỏ và tụi tui. Má Lớn chỉ có độc nhất một đứa con là Chị nên từ nhỏ Hai đã tự lập. Thái thân chuối cho heo ăn. Nấu cơm, kho thịt, vá quần chằng áo. Đủ cả... Trưa nào Hai cũng thay Má Nhỏ tắm cho cả bầy heo “lúc nhúc” là tụi tui! Có bận Má Nhỏ xách giỏ đi buôn ở Chợ Cầu Ông Lãnh. Ở nhà Hai vừa dứt cơm Anh Tư, vừa đưa võng cho thằng Út ngủ. Bất giác có con mèo hoang đi lỏn ngổn trên mái ngói. Nó đập phải một miếng “chết hờ”. Sức nặng làm miếng ngói bự chảng rớt xuống ngay chỗ Út nằm. Không kịp nghĩ... Hai đưa đầu che cho Út. Vây là kể từ lúc đó Hai trở thành người 7 tình 3 mê...

Năm 1990, đất nước mở cửa. Nhiều cái mới du nhập. Nhiều sự xáo trộn kịch liệt đã diễn ra. Và trong gia đình này cũng xảy ra một chuyện như thế! Một bữa, Hai xách giỏ đi chợ. Bận về lại “lớng” thế nào, không về thẳng nhà mà đi đâu mất. Chiều về thì Hai quần áo tả tơi. Má Nhỏ hót hải dất Hai vào nhà tắm kiểm tra. Và năm đó Hai ... đã lên chức Mẹ... Hỏi gì Hai cũng không nói, chỉ ư ư ư rồi chỉ trở lung tung. Không cười, cũng chẳng khóc. Phải mất gần nửa tháng sau, Hai mới hoàn hồn lại được! Lập tức, cả nhà họp bàn để “giải quyết” giọt máu trong bụng của Hai. Ai cũng tán đồng việc bỏ nó, vì nó còn rất nhỏ, vì kinh tế gia đình không thể cằng đáng thêm nữa... Chỉ có Má và thằng Út là kịch liệt phản đối. Má thì ôm Hai khóc tức tưởi. Thằng Út thì giang tay chắn trước mặt Hai rồi nói:

– ... ngày đó Hai cứu Út một mạng ... bi giờ Út sẽ nuôi Hai đến già... đến chết!

Thần thức Hai trở về, nhập lại vào xác. Quá đổi bất ngờ. Hai ôm bụng đứng dậy đồng dục :

– ... nó là giọt máu của Hai ... sống chết gì Hai cũng sẽ giữ nó ...

Nói là làm. Hai xách cối, nhét đồ vào, rồi quỳ xuống “lạy Má” 3 lạy. Ôm thằng Út thật chặt. Rồi Hai bỏ nhà đi! Cũng chính vì vậy, mà thằng Út nó giận cả nhà gần chục năm hơn....

Năm 2019, Thượng Thọ 90 của Má. Mấy anh em trong nhà ai cũng công thành danh toại. 3 Bác Sĩ, hai Kỹ Sư, một Nhà Báo, đủ cả! Nhân ngày vui của Má. Mấy đứa xúm đùm lại họp bàn tổ chức Đại Tiệc cho Má. Anh Hai phát biểu :

– ... tụi mày để Anh... mình Anh bao hết...

– ... í... đâu có được Anh... tụi này cũng là con Má đẻ ra mà...

Má lặng lẽ bỏ ra mái hiên, nhìn về phía đầu ngõ mà lòng buồn vơi vơi...

Đêm đó, khách khứa kéo đến đông nườm nượp, họ đến vì xã giao, vì địa vị của các con Má. Chứ có biết Má là ai đâu. Mấy Tám Khánh bằng vàng được người ta hì hục khiêng vào. Má cũng vui... vì con Má được nhiều người trọng vọng. Nhưng được nửa tiệc thì Má đi đâu mất tiêu... Cả nhà túa ra đi tìm khắp nơi. Không ai thấy Má ở đâu. Cuối cùng thằng Út lên tiếng :

– ... hay Má về nhà ... ?

Cả bọn lũ lượt kéo nhau về nhà. Đập vào mắt mọi người, ở dưới bếp, Má cầm đũa gắp mấy miếng Cơm Dừa Già kho mặn – bên cạnh là tô canh rau tập tành (dưa chuột, mướp, khổ qua dại, mồng tơi) trộn chung lại với nhau. Còn ... còn ... Hai thì đang ngồi quỳ dưới chân Má (cười cười mếu mếu) bóp bóp chân cho Má.

Thấy nhóm người hùng hổ sấn tới. Hai co rúm người lại và thanh minh.

– ... Hai ... Hai ... Hai xin lỗi ... sanh nhựt Má ... Hai không có gì tặng ...

- ... Hai ... Hai ... Hai đi liền ... con ... con đi nghen Má ... (Hai luống cuống)

Má nói :

- ... tội con đừng la Hai... mấy bữa trước nó lại thăm, Má nói Má thèm mấy món ngày nhà mình còn nghèo ... nên nó mới nấu cho Má ăn.

Hai cúi gằm mặt... Mấy ngón chân bấu chặt xuống đôi dép tổ ong vàng đục rách quai. Thằng Út nhào lại ôm Hai khóc nức nở.

Cũng chính món đơn giản này mà Hai đã thay Má nuôi chúng lớn lên từng ngày. Hai dứt ăn, Hai rửa dĩa, Hai ru ngủ, Hai chơi với từng đứa. Hai là Chị, Hai là Bạn, Hai là cả Má. Vậy mà... khi Hai gặp nạn cả nhà đã đẩy Hai ra ngoài đường ...

Một cậu trai trẻ, ăn mặc giản dị nhưng sạch sẽ chạy từ bên ngoài cửa vào. Giang cánh tay chắc chắn che chở cho Hai và hét lớn:

- ... không ai được đánh Mẹ tôi ...

Thằng Út nhỏ chết điếng. Đây chính là hình ảnh của nó bảo vệ Hai mấy mươi năm trước mà. Bất giác nó rùng mình khi thấy mấy Anh Chị của nó đang ăn vận áo vest – Đồ Tây ... lũ lượt nhìn nhau rồi... quỳ xuống ... chắp tay vái lạy Chị Hai:

- ... Hai ơi ... tội em sai rồi ...
- ... tội em là những đứa bất hiếu ...
- ... Hai cũng như Má ... Hai về ở với tội em nghen Hai ...

Hai không nói gì. Chỉ đứng khóc tức tưởi... Hai cảm động, Hai sợ hãi, hay Hai như thế nào khác ? Không quan trọng. Mà quan trọng là năm đó, Má tội tui đã đón một tuổi 90 thiệt vui. Nhìn nhận lại đứa cháu trai ngoan ngoãn. Có Hai về, cả nhà lại xum họp như những ngày xưa thơ ấu...

Sài Gòn còn ở lại trong tim